

”Ensamheten”

Helga ensamhet.

Aldrig har Du svikit mig...

- och mången sökarsjäl Din kyla har provat,
(med allt den förut skrivna strofens dubbelhet.)

Ensamhet Du är världens; långsammaste kvarn.

Du har malt med övergivets slutna cell...

- med jättesavannernas evighetsrondell...
- med snöstormvidder gjorde Du mig till ett skarn...
- Lät orkanvältrande vattenberg visa det
Som man reduceras till, som ett ting, i sig...
- När man fångsel, svält och stridsfält genomströvat...

Ensamhet, i gladiatorns blick, lästes lätt,

När klingornas hessa metallsuck vaknade

Och vapnens blodskåror vaknade, kind mot kind,

Innan långsam vals spratt' upp i blixtbitska hugg

Mot parader som skändar egg, kugg vid hugg...

och kämparna byta roll ~ Från slagbjörn, till hind...

Trötthet tog handloven. ~ Knänas spänst slaknade...

Ah, ~ Nog får man lära, besk, sin fåfänglighet

När tuppars stolthet flaxat vilse i världen.

Man fått gälda som man i hets, förövat

Men ensamhet är högste domaren därvid

Och Du får böta för varje lättja och strid.

Ingen äran valv väntar, då, blomsterlivat...

Nej!

Påmind blir man om fåfänga och flärden...

och summan blir; - en patetisk kalamitet
som fortfarande ”skräpar ner promenaden”.

Vår skogar blir sommargröna. Sövt står bladen,
i vinterkyla, ned. – Men stränga tankars frost
i Ensamhetsnämndens kansli, tärs ej av rost
och fornminnes mögel.

Nej!

Där manglas man flat,

men blir mer vuxen, Du ärelystne kamrat!

Tack, Du höstens nariga vind!

JR

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jean-Raoul de Marcenac med Poeter.se id #24548 innehar upphovsrätten